

Въ това сѣщо време по-напрежните византийски писатели ни сѣобщаватъ доволно обстоятелни свѣдѣния за сѣдбите на бѣлгарете до втората половина на VII вѣкъ, само подъ други имена.

II. Утургурите и кутургурите на Прокопия и на Агатия.

Писателите отъ VI вѣкъ, като Прокопий, младиятъ неговъ сѣвременникъ Агатий и продължителтъ на Агатия Менандръ, сѣвсѣмъ не употрѣбляватъ името бѣлгаре, а наричатъ ги утургури и кутургури. Такова сѣщо явление представлява и Аммианъ Марцелинъ, който, като разсказва за нашествието на хунните срѣщо готските народи, не знае Иорнандовите остроготи и визиготи, а нарича ги грутунги и тервинги; а Прокопий, ако и да е билъ сѣвременникъ на Иорнанда, така сѣщо не знае остроготите и нарича ги тетраксити. Името бѣлгаре така сѣщо не е било неизвѣстно въ времето на Прокопия, защото за тѣхъ спомѣнуватъ западните или латинските лѣтописци отъ VI вѣкъ, като Комисъ Марцелинъ и Иорнандъ*). Въ тоя случай ние намираме замѣчителна аналогия съ името Русь. Византий-

*) Гл. нѣкои и други случаи на най-старо спомѣнуване името бѣлгаре въ любопитното изслѣдование на г. Дринова: „Заселение Балканскаго полуострова Славянами“ (Москва, 1873 г., стр. 90), а така сѣщо и въ *Romänische Studien von Roesler* (Leipzig, 1871 г., стр. 234 и 235). Отъ византийските историци първиятъ, който е употрѣбилъ името бѣлгаре, е Теофилактъ Симоката. А той е писалъ въ първата четвъртина на VII вѣкъ, слѣдователно той е билъ почти сѣвременникъ на Менандра.